

linger om Lovforslaget har man jo i Kjøbenhavn's Kommune haft sine Forhandlinger om beslægtede Forhold, og man er der, synes det, bleven enig om, at man vil have et kommunalt Udvalg til at udse den af flere Aspiranter, der skal have Næringsadkomsten. Hvis den højtærede Minister nu finder, at noget saadant var bedre, saa ved jeg egentlig ialt ikke andet at sige dertil, end at vi godt kunne tale derom, og skulde man kunne finde en Løsning ad den Vej, skulde det glæde mig meget. — Vort Forslag angaaende Vortfald af Politisportler i Anledning af Dans og deslige Forlystelser blev indbegaaet af Ministeren med den Indvending, at det ikke hørte herhen, idet han for øvrigt ikke syntes at have noget væsentligt imod dets Realitet. Hertil skal jeg dog tillade mig at bemærke, at hele Lovforslagets § 13 egentlig ikke hører herhen under Beværterlagen, den er egentlig justitsministeriel. Den vedrører Politivedtægterne, og enten man gør Bestemmelsen om disse Politivedtægters Indhold lidt videre eller lidt snævrere, synes det mig ikke at gaa mere eller mindre ud af de indslaaede Baner. Naar § 13 overhovedet findes, synes det mig, at der ikke kan være noget i Vejen for ogsaa at sætte en Bestemmelse ind om, at Politisportlerne skulle bortfalde. At de have stor Betydning i Kjøbenhavn er kun en Grund mere til at se at faa dem affaffede; for have de en stor Betydning i Kjøbenhavn, er det vist en stor daarlig Betydning, og der kan vist være al Anledning til at affaffe dem. Det skulde heller ikke undre mig, om denne Reklameombæring af Skilte fra Danseboder, som det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) baade her i Salen og tidligere i Udvalget med Rette har omtalt som et stort Misbrug her i Kjøbenhavn, netop paa en eller anden Maade skulde staa i Forbindelse med Politisportlerne. I alt Fald have Politisportlerne kun en Kvasiflovlighed og gøre ingen Gavn, de skade Politiet, og bringe nogle private Mennesker af med Penge, som de ikke behøvede at blive af med. Det, de maasse i et og andet Tilfælde kunne bevirke — og det er i saa Fald en skadelig Virkning — er, at de kunne give store Beværtningsetablissementer et vist Udvand over nogle Politibetjente gennem de Indtægter, som derved tilflyde Politiet. — Naar den højtærede Minister mente, at en lille Rettelse, vi have gjort med Hensyn til at „sælge“ og „sende“ Mad ud af Huset ikke burde være gjort, eller at der i alle Tilfælde var en reel Forskel i disse to Udtryk, nemlig den, at i det ene Tilfælde maa der stikkes med Salget, i det andet Tilfælde ikke, saa er dette et Forhold, som den ærede Minister allerede havde gjort os op-

mærksomme paa i Udvalget, men efter nærmere Overvejelse fandt vi, at der egentlig ialt ikke var nogen Grund til at nægte den, der ikke er Beværter, Ret til at skilte med den Mad, han vilde sælge ud af Huset, saa at der ikke af den Grund er nogen Føje til at opretholde disse forskellige Udtryk. — Hvad Bestemmelsen om Vorns Beværtning paa offentlige Steder angaar, synes det, at den højtærede Minister foretrækker, at der sættes en bestemt Aldersgrænse, og at Forbudet saa bliver absolut. Jeg kan kun sige dertil, at derom skal der ikke være nogen Strid, dertil er Bestemmelsen for ubetydelig i sit Indhold. Hvis altsaa den højtærede Minister vedvarende foretrækker dette, vil Udvalget vist ikke modsætte sig det. — Der er efter Udvalgets Flertalsforslag udstrøget et Forbud imod, at der maatte ske en Estergivelse af Boderne for Overtrædelser. Man fandt, at dette Forbud mod Estergivelse var der ikke saa megen Anledning til efter den kommunale Ordning, som vi foreslaa, men hvis Ministeren sætter Pris derpaa, kan jeg sige det samme om dette Punkt som om det foregaaende: Det er ikke af de Ting, hvorefter skal være nogen Strid. — Noget lignende kan jeg sige om Groshandelsgrænsen. Den er sat til samme Tal for de forskellige Arter af Varer, uagtet det samme Volumen af de forskellige Varer jo er forskelligt i Pris, men det er bevæmt for Grænsingen for dem, der skulle have med Loven at gøre, at der er en ensartet Grænse for det hele. — Naar det er foreslaaet, at Bestemmelsen om Vinhandels Uforenelighed med Høsterhandel skulde udgaa sammen med nogle andre Bestemmelser, skal jeg dertil bemærke, at efter Flertallets Betragtning og efter de Forslag, Flertallet stiller, vil det i og for sig være temmelig ligegyldigt, enten man giver Tilladelse til, at Forhandling af Vin forenes med Høsterhandel eller ej, thi Næringsadkomsten paa Forhandling af Vin, Brændevin og Øl skal jo være den samme, og naar man saa lægger det i Kommunalbestyrelsernes Haand, om der skal udsærdiges nogen Adkomst, kan det jo være temmelig ligegyldigt, om den bliver givet til en Høster eller til en anden. — Hvad Brændevinsbrænderes og Bryggerses Ret til at udsælge hajerst Øl og Brændevin angaar, ansøgte Ministeren, hvad der jo er ganske rigtigt, at hans Forslag var overensstemmende med hans Næringslovsforlags Bestemmelser om Fabrikanters Handelsret. Medens dette er et Argument for Bestemmelsens Korrekthed, er det jo egentlig ikke noget Argument for dens Hensigtsmæssighed, og Udvalgets Flertal har ment, at naar man vilde have en Begrænsning af Handelen med